

DIVAGACIONS DE FUTUR

QUIM PLA

Crec que ens espera un futur molt interessant, tant a nivell eclesial com a nivell civil. Estem a les darreries d'un papat (juny de 2000), papat que s'ha manifestat com a molt desconcertant. Amb uns encerts –uns signes de futur– innegables, i amb uns tics evidents que empalmen amb una Església del passat. Aquest papa, vell i malalt, ha representat molt en aquests més de vint anys darrers, però també ha portat l'Església Catòlica a una situació molt delicada al llindar del segle XXI. Els reptes per al Papa del Tercer mil·lenni són molts i difícils. Només a tall d'exemple reproduïxo els que enumera Henri Tincq, responsable de la secció religiosa del diari Le Monde:

- **Replantejament de l'exercici del primat. Col·legialitat.**
- **Descentralització del govern de l'Església. Reforma de la Cúria. Les esglésies locals.**
- **Crisi de vocacions sacerdotals. Ordenació d'homes casats.**
- **La dona a l'Església. Reconeixement i posada en pràctica de tots els seus drets.**
- **Divisió entre els cristians. Reunificació.**
- **Dialèg interreligiós.**
- **Assumpció de nous valors. Donar sentit a un catolicisme apagat.**
- **Les sectes i el seu perill**
- **El Tercer Món i la Teologia de l'Alliberament.**

N'hi podria afegir d'altres com, per exemple, el futur del moviment «Som Església». Però crec que tots els que afegís, ja estan inclosos en aquest catàleg.

Segons la creença catòlica, l'Església està dirigida i fonamentada per l'Esperit Sant. Però li esperen molts tràngols si no canvia en un futur immediat.

El bisbe Pere Casaldàliga, promotor de l'Agenda ja ho proclama des de fa molts anys.

Pel que fa al nivell civil, també cal que canviïn moltes coses. La política mundial, hipòcrita i equivocada, perquè és una política elitista i explotadora, ha de canviar i convertir-se en una política de solidaritat. Fins i tot perquè li convé estratègicament. Tenim una població mundial de sis mil milions d'habitants. En no gaires anys arribarem als deu mil milions. I si ara ja estem als dos terços de la humanitat que freqüen o traspassen el llindar de la misèria, dintre uns anys el problema serà molt més greu. I si el primer món ho tolera va cap al suïcid. Cal començar a fer una política més austera al Primer Món i Ajudar el Tercer Món a pujar en l'esglaó del progrés. Per a això tenim un gros handicap: el Deute Extern.

Les guerres delmen i empobreixen més els països pobres. Nosaltres exportem armes i engreixem el deute extern d'aquests països. Perquè no ens posem al cap que seria molt

millor enviar forces realment dissuasòries a aquests països en guerra i, per altra banda, ajudar-los a refer-se? Els Estats Units i la Unió Europea tenen molta força, política, militar, comercial, dissuasòria, i de capacitat d'ajuda als països pobres.

Tenim els grans països, com la Xina i l'Índia, l'una amb mil dos-cents milions d'habitants; i l'altra amb prop de mil milions. L'una, la Xina, encara és un receptacle una mica tancat i misteriós. L'altra, l'Índia ja fa anys que arrossega la seva pobresa, malgrat les possibilitats i els talents que té. La presència colonial anglesa durant llargs anys hi té molt a dir en l'empobriment i la resurrecció de l'Índia.

A nivell pràctic l'Església del futur ha de ser una església més humana, més democràtica, més solidària, més comprensiva, més comunitària, més tolerant, més fraternal, més del poble, més pobra, més volcada al costat dels pobres i marginats. Encara que tot això li tregui clients del món ric. Al cap i a la fi l'Església Catòlica és el missatge i la continuació d'un jueu marginat, heterodox, en contradicció amb els costums i lleis del seu temps i el seu poble. Un jueu que va ser rebutjat pels dirigents del seu poble i que va morir executat com un malfactor, amb la mort més vil, cruel i denigrant, de nom Jesús de Natzaret.

I a nivell civil els ciutadans solidaris ens hem de volcar en el treball per un món més just i igualitari, començant per casa nostra. Ens hem de decidir, d'una vegada, a viure més austerament, a saber prescindir de moltes coses. Hem d'estar atents a la misèria que hi ha al costat mateix de casa nostra. Hem de vetllar pels drets dels immigrants dels països pobres.

I, després, hem de ser constructors de pau i de justícia. Hem d'arriscar-nos i exigir, a vegades potser amb el risc –fins i tot– de deixar-hi la vida, que els nostres països rics deixin de fabricar armes, deixin d'explotar els infants dels països pobres, deixin d'explotar i menysprear les dones, deixin d'aprofitar-se de les riqueses del Tercer Món, deixin de dissenyar i executar la política mundial. Hem d'arriscar-nos a lluitar contra la doctrina i la praxi neo liberal, contra la globalització dels mercats, contra les banques mundials i fons monetaris internacionals i altres endròmines per l'estil.

Ara som pocs. Però podem ser molts més. No ho arreglarem pas tot. Però podem arreglar moltes coses. No assolirem el mite de l'home universalment bo. Però sí que podem assolir la realitat de l'home menys dolent. L'«homo homini lupus» (home llop per a l'home) es pot convertir en l'«homo homini frater» (home germà de l'home).

I, si això no és possible, deixeu-me somiar que sí que ho és. Ningú no ens podrà prendre l'esperança i la utopia.